

Podlistek.

Stariši in sin.

Izvirna povest. Spisal France Meško.*

I.

„Moj Bog! Kolikokrat sem ti pravila in te opominjala, da ne bi dajal sinu denarja. Ti si videl, da je vse, kar si mu dal, pustil v teh nesrečnih krčmah. Velikokrat sem te svarila, pa ti si se za njega potegoval in si ga zagovarjal. Tolažil si me, da se bo tega že odvadil, ko bo postal pametnejši. Pa sedaj ne poslušá ne mene in ne tebe. Kam hočeva iti na stare dni, ko ne bova mogla več delati? Od hiše do hiše bova morala iti beračit, in ljudje bodo zasmehovali nekaj bogatega Bobra, ki jih bo prosil za košček kruha, da bi si utolažil glad.“ Tako je tožila in vzdihovala skrbna Bobrova mati.

Oče, ki je izprevidel, da govori njegova žena le resnico, je dolgo molčal. Naposled pa vendar začne ženo tolažiti, rekoč: „Saj naš sin ne bi bil tak razposajenec, ako ga ne bi zapeljeval ta nesrečni Tone. Jaz sem ga že večkrat pred tem hudobnežem svaril, toda smejal se mi je le ter mi rekel, da ni boljše duše na svetu, kakor je njegov prijatelj Tone.“

* To povest je spisal g. Meško kot tretješolec, prišla nam je slučajno v roke in menimo, da nam gospod pisatelj ne bo zameril, če objavimo njegov prvi pisateljski poizkus.

B
n
j
tr
ol

m
n
J
sv
ot
č
sv

p
z
n

N
j
k
d
s
h

s
s
n
il
z
il
s
z
-